

[Wihjelm]

Skatteministerens forslag er da også indgreb mod nogle af fiduserne, det skal erkendes. Det har altså vist sig, at det her simpelt hen er for groft til, at regeringen fortsat kan acceptere det. Men jeg mener, at det var en rigtig karakteristik, hr. Lykketoft gav af det, da det blev offentliggjort: det er for lidt, og det er for sent. Især synes jeg, det er meget beklageligt, at regeringen har været så sen til at reagere, når Westerbergbetænkningen dog forelå for snart et halvt år siden.

Vi synes, det er meget beklageligt, at man, skønt man fra de tidligere år vidste, at der ville sætte en enorm aktivitet omkring skattefiduser ind i november-december, lige præcis var så sen dér, at man tabte en meget vigtig måned, således at der her – jeg har ikke gjort det op, men jeg har sådan set ingen grund til at betvivle hr. Lykketofts vurdering – er sat lige så meget til på skatteprovenuet, som man har vundet ind ved de overordentlig asociale indgreb på hele bistandslovsområdet.

Dette her ender, ville jeg tro, et eller andet sted – selvfølgelig med nogle præciseringer – imellem ministerens forslag og noget, der er bedre, må vi da håbe. Men jeg synes, det er vigtigt at lægge det socialdemokratiske forslag til grund, selv om regeringen selvfølgelig vil have hårdt ved at acceptere noget sådant af én eneste grund, nemlig datoen. Der er ikke nogen som helst rimelig og fornuftig grund til, at vi skulle acceptere fiduserne for hele november måned, som vi vidste ville komme, som vi vidste måtte blive afsindig dyre, så alene på grund af datoen den 1. november, som har været varslet i tide, mener jeg, det er afgørende, at det socialdemokratiske forslag bliver lagt til grund.

Så synes jeg i øvrigt – man må vistnok ved en første behandling tale lidt mere generelt og lidt ud over selve forslagene – at hele den diskussion, der har været i de sidste måneder omkring leasing, burde vække til eftertanke på et meget mere generelt plan om demokrati og kapitalmagt.

Vi ser det også ved andre lejligheder; i samme øjeblik der er udsigt til, at regeringen går eller vælter, er der nogle børsreaktioner, som intet har med befolkningsønsker at gøre, men som simpelt hen øver pression over for det politiske flertal i en grad, så de, der ikke er meget stålsatte, nødvendigvis bøjer sig for den pression i et eller andet omfang. Det

samme har vi set i et så beskedent spørgsmål som dette at få stoppet leasingfiduserne. Aldrig så snart blev der bare rumlet med ideer om at gøre noget ved disse ting, før pressionen satte ind og pressen lå fuldstændig under for påstandene om, at dette her ville betyde 8.000 arbejdspladser mindre i den industri og flere tusind i en anden industri osv.

Selvfølge bliver det svært nogen sinde at få de radikale, socialdemokrater eller andre til at indrømme, at man faktisk i et vist omfang ligger under for det, men naturligvis gør man det, og det har intet at gøre med demokrati, tværtimod. Det betyder reelt, at en lille håndfuld spekulanter, hvis ordførere er de to store foretagender, som har specialiseret sig i at formidle leasingfiduser, tillægger sig en indflydelse, som tilsidesætter et folketingsflertals ønske, og som helt klart tilsidesætter det store flertal af befolkningens ønsker om at få stoppet for sådan nogle fiduser.

Det undrer mig hver gang, at det aldrig giver anledning til lidt mere principielle strategiske overvejelser f.eks. fra socialdemokratiet om, hvad man egentlig stiller op med det fundamentale udemokrati, der ligger i kapitalmagten i sådan nogle situationer.

Askjær Jørgensen (UP):

De lovforslag, der er til behandling, er det nødvendigt at knytte nogle kommentarer til, først til ministerens.

Jeg har hørt i offentligheden, at ministeren har sagt, at grunden til, at skibsværfter undtages, er, at de lå regeringen særlig nær – man havde kærlighed til skibsværfter.

Jeg skal gerne følge op, hvor hr. Bernhard Baunsgaard havde fat. I de syv år, jeg har været medlem af folketingets erhvervsudvalg, har vi jævnlig spurgt skiftende industriminister og handelsministre, hvor meget der i indeværende år ydes pr. skibsværftsarbejder i tilskud. Der findes ikke én industri, ikke én erhvervsgrænse i dette land, der tilnærmelsesvis har fået så meget statsstilskud som netop skibsværftsindustrien – måske stålvalseværket, jeg ved det ikke – pr. medarbejder, men ellers er det skibsværftsindustrien, der har fået og fået og fået og fået igen. Skibsværftsindustrien er dér, hvor vi skal konkurrere med statskasserne, med Palme, Japan og rundt omkring. Det er dog fanta-